

Arrest

nr. 93 747 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2012 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 mei 2012 diende de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2 Na de vaststelling dat de verzoeker beschikt over een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk, werden de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk op 21 mei 2012 om de overname van de verzoeker verzocht op grond van artikel 9.2 van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Op 29 juni 2012 verklaarde het Verenigd Koninkrijk zich expliciet akkoord met de overname van de verzoeker.

1.4 Op 20 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten K.A.
geboren te K., op (in) (...)
van nationaliteit te zijn: Pakistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 11/05/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 10/05/2012 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 04/10/1990.

Tijdens zijn eerste verhoor op onze diensten van 14/05/2012 verklaart betrokkene dat hij op 9/05/2012 of 10/05/2012 vertrokken is en per vliegtuig naar Pakistan reisde. Hij verklaart dat hij vanuit Doha per vliegtuig naar Brussel reisde waar hij arriveerde op 10/05/2012.

Betrokkene verklaart dat hij nooit een paspoort gehad heeft en dat hij zijn identiteitskaart achtergelaten heeft in Pakistan.

Uit informatie verkregen van het Verenigd Koninkrijk op 29/06/2012 blijkt dat betrokkene beschikt over een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk. Nadat betrokkene, tijdens een tweede verhoor op 19/07/2012, met deze gegevens geconfronteerd werd, verklaart hij in eerste instantie dat hij nooit in Engeland geweest is en dat hij nooit een visum voor Engeland verkregen heeft. Betrokkene verklaart dan toch dat hij wel in Engeland geweest is maar dat hij nooit in Engeland asiel heeft gevraagd. Hij verklaart dat hij een studentenvisum aangevraagd heeft en gekregen en dat hij daarmee naar Engeland is geweest. Hij verklaart dat hij in maart 2012 zijn studentenvisum heeft gekregen en dat hij diezelfde maand naar Engeland vertrokken is.

Op 21/05/2012 werd een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Het Verenigd Koninkrijk liet de Belgische autoriteiten op 29/06/2012 weten dat de betrokkene wordt overgenomen op basis van art 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene geeft geen specifieke redenen op waarom hij zijn asielaanvraag precies in België wou indienen. Hij stelt enkel dat het de keuze was van de smokkelaar. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Gevraagd naar redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar het Verenigd Koninkrijk zouden kunnen rechtvaardigen, stelt betrokkene dat hij graag in België zou blijven. Hij verklaart dat hij van de smokkelaar gehoord heeft dat indien er iemand met een studentenvisum Engeland binnenkomt hij daar geen asiel meer mag aanvragen. Het Verenigd Koninkrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het

Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het Verenigd Koninkrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de instanties in het Verenigd Koninkrijk. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan het Verenigd Koninkrijk risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene kan geenszins aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zou blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Het Verenigd Koninkrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelt hij gezondheidsproblemen te hebben. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat de aangehaalde problemen betrokkene zouden verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk.”

2. Over de rechtspleging

Aangezien het opschrift niet vermeldt dat het verzoekschrift ook een vordering tot schorsing omvat, wordt het verzoekschrift conform artikel 39/82, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel geacht een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van de Dublin-II-Verordening. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing stelt foutief dat het Verenigd Koninkrijk bevoegd is om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen.

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt deze beslissing daar zij van mening is dat aangezien verzoeker een studentervisum heeft gekregen van het Verenigd Koninkrijk het VK op basis van art. 9.2 van de Dublin II verordening de bevoegde lidstaat is om de asielaanvraag te behandelen. Tot 2maal toe wordt in de beslissing dit artikel geciteerd !

Niets is minder waar !

Art. 9.2 van de Dublin II verordening stelt dat wanneer de asielzoeker houder is van geldig visum uitgereikt door een lidstaat die als vertegenwoordiger optrad voor een andere lidstaat is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de asielaanvraag;

Verzoeker tast in het duister naar de motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken .Het Verenigd Koninkrijk heeft zelf een visum uitgevaardigd en het Verenigd Koninkrijk zou toch de bevoegde lidstaat zijn voor de asielaanvraag ?? Waar is er dan sprake van een vertegenwoordigende lidstaat ?

Deze motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken slaat aldus bij nader inzien nergens op. De feiten zijn immers duidelijk : verzoeker heeft weliswaar een studentenvisum bekomen voor het Verenigd Koninkrijk, doch heeft dit land verlaten zonder asiel aan te vragen. Hij is teruggekeerd naar zijn thuisland en is maanden later via een smokkelaar in België terechtgekomen waar hij als eerste Europees land asiel heeft aangevraagd. Conform de Dublin II Verordening moest en moet België de asielaanvraag zelf behandelen en wel om volgende redenen : Artikel 3 van de Dublin II verordening stelt dat iedere lidstaat elke asielverzoek van een onderdaan van een derde land dient te behandelen, hetzij aan de grens, hetzij op hun grondgebied. Het eerste middel is dan ook gegrond.”

De verzoeker meent dat met de bestreden beslissing op foutieve wijze toepassing wordt gemaakt van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening, nu dit artikel stelt dat wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum uitgereikt door een lidstaat die als vertegenwoordiger optrad voor een andere lidstaat, deze laatste lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. De verzoeker vraagt zich af waar er sprake is van een vertegenwoordigende lidstaat nu wordt gemotiveerd dat het Verenigd Koninkrijk zelf een visum heeft uitgevaardigd en het Verenigd Koninkrijk toch de bevoegde lidstaat zou zijn.

De kritiek van de verzoeker berust op een verkeerde of onvolledige lezing van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening, hetwelk als volgt bepaalt:

“2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de lidstaat die het visum heeft afgegeven de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, *tenzij* de betrokken lidstaat optrad als vertegenwoordiger van een andere lidstaat of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat, waarbij dan deze andere lidstaat de bevoegde lidstaat is. Met andere woorden: wanneer de lidstaat die het visum heeft afgegeven niet optrad als vertegenwoordiger van een andere lidstaat of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat, dan is de lidstaat die het visum heeft verstrekt de lidstaat die bevoegd is voor het behandelingen van de asielaanvraag. De verzoeker geeft in zijn betoog zelf te kennen dat hij een studentenvisum heeft bekomen voor het Verenigd Koninkrijk en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 19 juli 2012 ten overstaan van de diensten van de verweerder verklaarde dat hij dit studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk in maart 2012 bewam en dat hij in diezelfde maand naar Engeland is vertrokken. Uit niets blijkt en al evenmin wordt door de verzoeker aangetoond dat het Verenigd Koninkrijk bij het afleveren van het studentenvisum zou zijn opgetreden als de vertegenwoordiger van een andere lidstaat of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In de uiteenzetting van het tweede middel geeft de verzoeker overigens expliciet aan dat er *in casu* geen sprake is van enige vertegenwoordiging. De verzoeker weerlegt ook geenszins dat hij bij het indienen van zijn asielaanvraag in België over een geldig visum beschikte voor het Verenigd Koninkrijk. Gelet op de duidelijke bepaling van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening, heeft de verweerder dan ook terecht en volledig conform aan de Dublin-II-Verordening vastgesteld dat het Verenigd Koninkrijk overeenkomstig artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is voor het behandelen van verzoekers asielaanvraag.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag zelf moesten behandelen op grond van artikel 3 van de Dublin-II-Verordening.

Artikel 3 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielerzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielerzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."

Artikel 3.1. voorziet duidelijk dat elk asielerzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielerzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek volgens de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vastgelegde objectieve criteria.

Artikel 3.2. stelt voorts vast dat een lidstaat een ingediend asielerzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielerzoek behandelt wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielerzoek.

Uit de bewoordingen van artikel 3 van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielerzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielerzoek, zoals *in casu*.

Artikel 13 van de Dublin-II-Verordening, die de verzoeker blijkens de hoofding van het eerste middel geschonden acht in samenhang met artikel 3 van de Dublin-II-Verordening, luidt als volgt:

"Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek, is de lidstaat waar het verzoek het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan."

Uit de hierboven weergegeven bespreking blijkt dat *in casu* op goede gronden werd vastgesteld dat het Verenigd Koninkrijk op grond van artikel 9.2 de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Artikel 13 van de Dublin-II-Verordening is *in casu* dan ook niet van toepassing. Bijgevolg kan de verzoeker zich niet dienstig op een schending van deze bepaling beroepen.

De aangevoerde schending van de artikelen 3 *juncto* 13 van de Dublin-II-Verordening kan dan ook niet worden aangenomen .

Het eerste middel is bijgevolg niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker betoogt als volgt:

"Ten onrechte weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag van verzoekster te behandelen. Zij beroept zich op art 9.2 van de Dublin II verordening om te bepalen dat niet België, maar het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Gelet op het feit dat volgens de Dienst Vreemdelingenzaken het Verenigd Koninkrijk de lidstaat is die het visum heeft uitgereikt en gelet op het feit dat het Verenigd Koninkrijk de bevoegde lidstaat zou zijn om de asielaanvraag te behandelen is het niet duidelijk hoe artikel 9.2 de juridische grond hiervan kan zijn nu er in casu geen sprake is van enige vertegenwoordiging...

De bestreden beslissing is dan niet uitdrukkelijk gemotiveerd daar waar het voor verzoekster onmogelijk na te gaan op basis van welke reden de Dienst Vreemdelingen meent dat het VK verantwoordelijk zou zijn voor verzoekster asielaanvraag nu het duidelijk is dat artikel 9.2 niet van toepassing is. Verzoeker heeft immers voor de eerste maal een asielaanvraag ingediend in België. België is dan ook verantwoordelijk voor de aanvraag.

De bestreden dient dan ook te worden vernietigd.

De Raad van State heeft in het verleden reeds meermaals beslist dat wanneer beslissing niet uitdrukkelijk gemotiveerd zijn, ze dienen te worden vernietigd (in die zin RvSt, arrest nr. 214230 dd. 28/06/2011, Arr Cass, in de zaak A196985/XIV32338)."

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, werd *in casu* op goede gronden toepassing gemaakt van artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening om vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk de lidstaat is die bevoegd is voor het behandelen van verzoekers asielmotief. De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 9.2 van de Dublin-II-Verordening niet van toepassing is. De verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag omdat hij hier een eerste maal een asielaanvraag heeft ingediend. De Raad verwijst dienaangaande naar de bespreking van het eerste middel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De Raad stelt vast dat de verweerder in de bestreden beslissing op gemotiveerde wijze heeft vastgesteld dat *in casu* het Verenigd Koninkrijk de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en dat hij tevens concreet heeft onderzocht of er gegronde redenen waren voor de behandeling van de asielaanvraag in België.

Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE